fra Kommissionen, som skal konsulteres på alle stadier af proceduren.

2. I forbindelse med en genindførelse uden materielle ændringer af en national foranstaltning til bevarelse af fiskebestanden, som tidligere er blevet indført i overensstemmelse med de i fællesskabsretten fastsatte formelle og materielle betingelser, skal Kommissionen ikke på ny konsulteres.

Dog er det fortsat påkrævet, at der sker underretning om nye nationale foranstaltninger, således at Kommissionen kan holde sig nøje underrettet om den gældende lovgivning i de forskellige medlemsstater.

I sag 24/83

angående en anmodning, som Skotlands High Court of Justiciary i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

WOLFGANG GEWIESE OG MANFRIED MEHLICH

mod

COLIN SCOTT MACKENZIE, offentlig anklager, Stornoway,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af fællesskabsrettens bestemmelser om bevarelse af fiskeressourcerne,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene T. Koopmans, K. Bahlmann og Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

1. De relevante bestemmelser i hovedsagen

Artikel 102 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne bestemmer, at Rådet på forslag fra Kommissionen senest fra det sjette år efter de nye medlemsstaters tiltræden — dvs. den 1. januar 1979 — skulle vedtage vilkårene for udøvelse af fiskeri med henblik på at sikre beskyttelse af fiskebankerne og bevaring af havets biologiske ressourcer.

Den 19. januar 1976 vedtog Rådet forordning nr. 100/76 om den fælles markedsordning for fiskerivarer (EFT L 20, 1976, s. 1) samt forordning nr. 101/76 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren (EFT L 20, 1976, s. 19).

Artikel 4 i Rådets forordning nr. 101/76 er sålydende:

»Er der på grund af en medlemsstats fiskeri ... fare for en alt for intensiv udnyttelse af bestemte fiskebestande i disse farvande, kan Rådet på forslag af Kommissionen i overensstemmelse med den i traktatens artikel 43, stk. 2, fastsatte fremgangsmåde træffe de nødvendige foranstaltninger til bevarelse af disse fiskebestande«.

Rådet udfærdigede under samlingen i Haag den 30. oktober 1976, en resolution, som blev formelt vedtaget den 3. november 1976. I henhold til resolutionen skulle medlemsstaterne ved en samordnet aktion fra 1. januar 1977 udvide deres fiskerizoner langs deres Nordsøkyster og kyststrækninger til det nordlige Atlanterhav til 200 sømil.

Rådet godkendte tillige en kommissionserklæring (jfr. bilag VI til resolutionen af 3. november 1976) af følgende indhold:

»Indtil fællesskabsforanstaltningerne vedrørende bevarelse af ressourcerne, som for tiden er under udarbejdelse, sættes i kraft, skal medlemsstaterne ikke træffe ensidede foranstaltninger til bevarelse af ressourcerne.

Såfremt man i de internationale fiskerikommissioner ikke når frem til en aftale for 1977, og såfremt der derefter ikke straks kan vedtages autonome fællesskabsforanstaltninger, kan medlemsstaterne dog i forebyggende øjemed og således at der ikke sker nogen forskelsbehandling, træffe passende foranstaltninger til at sikre beskyttelsen af de ressourcer, som befinder sig i fiskerizonerne ud for deres kyster.

Inden vedtagelsen af disse foranstaltninger bør den pågældende medlemsstat søge at indhente Kommissionens godkendelse, og denne skal konsulteres i samtlige faser af disse procedurer.

Sådanne eventuelle foranstaltninger foregriber ikke de retningslinjer, som skal vedtages med henblik på iværksættelsen af fællesskabsbestemmelser til bevarelse af ressourcerne.«

Den 18. februar 1977 udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 350/77 om visse midlertidige foranstaltninger til bevarelse og regulering af fiskeressourcerne (EFT L 48, 1977, s. 28).

På et møde den 30.-31. januar 1978 vedtog Rådet følgende erklæring.

»Rådet godkendte Kommissionens meddelelse, i henhold til hvilken der, så længe der ikke findes en fælles ordning, kun vil kunne træffes nationale foranstaltninger, såfremt de er strengt nødvendige for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, ikke giver anledning til forskelsbehandling, er i overensstemmelse med traktaten, og der forinden er anmodet om Kommissionens indforståelse (EFT C 154, 1978, s. 5).

Det fremgår af det anførte, at i det omfang Fællesskabet undlader at udøve sin enekompetence, kan medlemsstaterne fortsat træffe foranstaltninger af begrænset rækkevidde, forudsat at de overholder visse materielle og formelle betingelser.

I materiel henseende kræves, at foranstaltningerne skal være nødvendige for bevarelsen af fiskeressourcerne. Med hensyn til de formelle betingelser følger disse af pligten til at lette Fællesskabet gennemførelsen af dets opgaver, der er fastslået i traktatens artikel 5 og præciseret i Haager-resolutionens bilag VI, såvel som af den tilsynspligt, der er pålagt Kommissionen i medfør af traktatens artikel 155.

Den 4. maj 1981 gav Det forenede Kongeriges regering Kommissionen underretning om to bekendtgørelser, nemlig West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order 1981 (S. I. 1981/585) og North Coast (Prohibition of Herring Fishing) Regulations (Northern Ireland) 1981 (S. I. 1981/100), som var trådt i kraft henholdsvis 1. maj og 27. april 1981, og som alene var blevet udstedt med det formål at berigtige en formel fejl, der var påvist i West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order af 3. juli 1978 (S. I. 1978/930) (herefter benævnt 1978-bekendtgørelsen).

1978-bekendtgørelsen, der forbød sildefiskeri i den zone, der af Det internationale Havundersøgelsesråd (ICES) betegnes som område VI (herefter benævnt ICES-område VI (a)), var blevet udstedt på grundlag af det forslag, som Kommissionen den 16. juni 1978 havde forelagt Rådet, og hvorefter den samlede tilladte fangstmængde af sild i det pågældende område i overensstemmelse med henstillingerne fra ICES skulle nedsættes til o. Selv om Rådet ikke var i stand til at nå til enighed om Kommissionens forslag på mødet den 21. juni 1978, godkendte Kommissionen udtrykkeligt 1978-bekendtgørelsen den 22. december 1978.

Den 27. maj 1981 anmodede Kommissionen Det forenede Kongeriges regering om at forklare, hvorfor 1978-bekendtgørelsen var blevet berigtiget.

Ved skrivelse af 1. juli 1981 meddelte Det forenede Kongeriges regering, at fejlen, som var kommet for dagen under en sag ved den engelske Divisional Court og havde ført denne retsinstans til at kende 1978-bekendtgørelsen delvis ugyldig, var opstået som følge af, at et lille havområde, som lå på den nordirske side af midterlinjen mellem Skotland og Nordirland, og som var omfattet af den nævnte bekendtgørelse, ikke faldt ind under bemyndigelsen i henhold til Sea

Fish (Conservation) Act 1967. Det forenede Kongeriges regering oplyste, at fejlen var blevet berigtiget ved de to bekendgørelser fra 1981, hvoraf den ene var blevet udstedt med hjemmel i en lov, der var gældende for Nordirland.

Den 28. juli 1981 anmodede Kommissionen Det forenede Kongeriges regering om ikke at anvende de foranstaltninger, der var givet underretning om den 4. maj 1981, men »at ophæve dem og eventuelt erstatte dem med foranstaltninger, der er i overensstemmelse med de forslag, Kommissionen har fremsat vedrørende sildefiskeri ...« I skrivelsen anførtes følgende begrundelse.

Kommissionen henviste for det første til, at den — på grundlag af en redegørelse som Herring Working Group havde afgivet på mødet i ICES (27. april-5. maj 1981) samt i overensstemmelse med en indstilling af 3. juli 1981 fra Den rådgivende komité for forvaltning af Fiskeriet under ICES (herefter benævnt Den rådgivende komité) — den 12. juni og 24. juli havde fremsat forslag for Rådet om, at den samlede tilladte fangst af sild i ICES-område VI (a) for året 1981 blev forhøjet fra 0 til 65 000 tons, hvoraf 55 000 tons skulle være til rådighed for Fællesskabet. Kommissionen udtalte herefter, at den ikke kunne godkende Det forenede Kongeriges foranstaltninger fra 1981, eftersom de ikke længere var påkrævet af bevaringshensyn, og anførte, at det samme gjaldt de andre bekendtgørelser, som Det forenede Kongerige havde udstedt i 1977 og 1978.

Kommissionen anførte for det andet, at den i den erklæring, som den under henvisning til den tilsynspligt, der er pålagt den i medfør af traktatens artikel 155, havde afgivet på mødet i Rådet den foregående dag, havde anmodet alle medlemsstaterne om »under hensyn til den overordnede samfundsinteresse ... som en forebyggende foranstaltning indtil Rådet træffer en endelig beslutning, at lede udøvelsen af fiskeriet således, at det sikres, at skibe, som fører deres flag ... overholder ... disse forslag [for samlede tilladte fangstmængder], som den [Kommissionen] i den foreliggende situation anser som juridisk bindende for medlemsstaterne« (EFT C 224, 1981, s. 1).

Ved skrivelse af 12. august 1981 meddelte Det forenede Kongeriges regering, at den agtede at ophæve de foranstaltninger, der var givet underretning om den 4. maj 1981.

2. Retsforhandlinger

Den 10. juli 1981 opbragte Det forenede Kongeriges myndigheder to tyske fiskefartøjer, der fiskede sild i ICES-område VI(a) vest for Skotland.

Kaptajnerne på fartøjerne, Manfred Mehlich og Wolfgang Gewiese, blev tiltalt af anklagemyndigheden i Stornoway og blev på grundlag heraf under en retssag ved Sherif Court, Stornoway, kendt skyldige i overtrædelse af 1981-bekendtgørelsen. De blev tildelt en advarsel, og deres fangster blev konfiskeret.

Dommene blev appelleret til Skotlands High Court of Justice i henhold til reglerne om forelæggelse af retsspørgsmål for højere retsinstans, og det blev herunder blandt andet gjort gældende, at 1981-bekendtgørelsen var ugyldig i henhold til fællesskabsretten.

Den 11. februar 1983 besluttede High Court of Justiciary at annmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Såfremt en medlemsstat efter 1. januar 1979 uden materielle ændringer har genindført en national bevaringsforanstaltning, som første gang blev indført og anvendt i overensstemmelse med fællesskabsretten, kan det da antages, at den

således genindførte og på ny anvendte foranstaltning er i overensstemmelse med fællesskabsretten, når Kommissionen denne gang ikke udtrykkeligt har godkendt den?«

Anmodningen om præjudiciel afgørelse er registreret på Domstolens justitskontor den 27. august 1981.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Det forenede Kongerige og anklagemyndigheden i Stornoway ved Solicitor General for Skotland Peter Fraser og W. H. Godwin fra Treasury Solicitor's Department som befuldmægtigede, af Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Ministerialrat i forbundsøkonomiministeriet Martin Seidel, Ministerialrat i forbundsministeriet for levnedsmidler, landbrug og skovbrug Rudolf Illing samt advokat Jochim Sedemund, Köln, som befuldmægtigede og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Richard Wainwright fra Kommissionens juridiske tjeneste som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen i henhold til artikel 21 i protokollen vedrørende statutten samt i medfør af procesreglementets artikel 45 besluttet at iværksætte bevisoptagelse.

Ved skrivelse af 17. oktober 1983 har Domstolens justitssekretær anmodet Kommissionen om senest den 4. november 1983 at besvare følgende spørgsmål:

1. Ifølge Kommissionen (jfr. s. 8, andet afsnit, i dennes indlæg) fremgår det af de »afgørelser« om 'midlertidige foranstaltninger', som Rådet traf den 19. december 1978 og senere«, at de formelle forskrifter (forudgående underretning til Kommissionen samt dennes godkendelse af foranstaltningen forinden den træder i kraft) kun finder anvendelse, for så vidt angår nye foranstaltninger, og ikke dersom en tidligere foranstaltning er blevet genindført uden væsentlige ændringer. Kommissionen anmodes om at oplyse, hvilken eller hvilke afgørelser, den henviser til.

2. Det fremgår af det skriftlige indlæg, at Rådet under mødet den 16. december 1980 anmodede medlemsstaterne om i 1981 at tage hensyn til Kommissionens forslag af 18. november og 16. december 1980 om en negativ samlet tilladt fangstmængde, og at Rådet ved afslutningen af mødet den 27. marts 1981 henstillede til medlemsstaterne, at de for at undgå alvorlige forstyrrelser traf de samme bevarende foranstaltninger i 1981 som dem, de havde truffet de foregående år. Kommissionen bedes oplyse, hvorvidt de nævnte erklæringer var genstand for formelle beslutninger.

3. Kommissionen anmodes om at oplyse, pr. hvilken dato Det forenede Kongerige gennemførte den i skrivelse af 12. august 1981 bebudede ophævelse af den omtvistede bekendtgørelse, som trådte i kraft den 1. maj 1981.

Kommissionen har besvaret spørgsmålene inden for den angivne frist, nemlig den 3. november 1983.

II — Sammendrag af de skriftlige indlæg

Det forenede Kongerige har først beskrevet omstændighederne omkring vedtagelsen af 1978- og 1981-bekendtgø-

relserne samt årsagerne til, at den førstnævnte bekendtgørelse blev ændret, og dernæst anført, at 1981-bekendtgørelsen er i overensstemmelse med fællesskabsrettens bestemmelser vedrørende fiskeriet. Til dette første anbringende har Det forenede Kongerige anført følgende:

Det forenede Kongerige har anført, at 1978-bekendtgørelsen var blevet godkendt af Kommissionen den 22. december 1978, og at 1981-bekendtgørelsen blev udstedt »uden væsentlige ændringer« i forhold til den tidligere bekendtgørelse. Bekendtgørelserne fra 1978 og 1981 udgør således én enkelt foranstaltning, således som dette begreb forstås i Domstolens praksis. Det forenede Kongerige har under henvisning til præmis 4 i dom af 5. maj 1981 i sag 804/79, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige*, Sml. 1981, s. 1045, anført, at 1978-bekendtgørelsen fortsat var gyldig, for så vidt som den var i overensstemmelse med den række midlertidige foranstaltninger, som Rådet med mellemrum udstedte, samt i overensstemmelse med erklæringerne til Rådets protokol. Det må efter Det forenede Kongeriges opfattelse antages, at godkendelsen af 1978-bekendtgørelsen også må omfatte 1981-bekendtgørelsen, som Kommissionen modtog underretning om som foreskrevet i artikel 3 i Rådets forordning nr. 101/76 af 19. januar 1976.

Det forenede Kongerige har for det andet anført, at 1981-bekendtgørelsen er i overensstemmelse med fællesskabsretten både for så vidt angår dens indhold som med hensyn til tilblivelses- og ikrafttrædelsesbestemmelserne.

Det forenede Kongerige har i denne forbindelse anført, at selv om beføjelsen til at træffe foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne er overgået til Fællesskabet, jfr. det af Domstolen i dens (ovennævnte) dom af 5. maj 1981 fastslåede princip, kan medlemsstaterne vedtage nationale foranstaltninger, forudsat at de overholder visse materielle og formelle betingelser. Det forenede Kongerige har under henvisning til præmisserne 31 og 32 i den førnævnte dom af 5. maj 1981 gjort gældende, at de nævnte betingelser var opfyldt.

For så vidt angår de materielle betingelser, kræves det, at de vedtagne foranstaltninger er nødvendige i bevaringsøjemed. Det forenede Kongerige har i denne forbindelse anført, at omstændighederne siden 1978 — og situationen var uændret i 1981 — havde gjort det nødvendigt at forbyde sildefiskeri i ICES-område VI (a). Kommissionen fremsatte endvidere et forslag herom for 1981 under hensyn til de seneste videnskabelige undersøgelser og anbefalinger. Efter Det forenede Kongeriges opfattelse er dette i øvrigt forklaringen på, at Kommissionen ikke fremsatte indvendinger eller tog forbehold i ugerne efter underretningen om bekendtgørelserne af 1981.

For så vidt angår de formelle betingelser, har Det forenede Kongerige erkendt, at den i bilag VI til Haag-resolutionen foreskrevne forpligtelse til indgående konsultationer ikke formelt blev opfyldt, for så vidt som 1981-bekendtgørelsen trådte i kraft tre dage før Kommissionen modtog underretning om den. Det forenede Kongerige er imidlertid af den opfattelse, at den nævnte forpligtelse ikke er ubetinget, men at den afhænger af indholdet af den enkelte foranstaltning, og denne var i den foreliggende sag alene en formel ændring af en bekendtgørelse, der tidligere var blevet godkendt af Kommissionen.

Det forenede Kongerige har anført et tredje argument, der vedrører retsvirkningerne af de forslag, som Kommissionen fremsatte efter at have modtaget underretning om 1981-bekendtgørelsen. Selv om dette spørgsmål efter Det forenede Kongeriges opfattelse er uden betydning for besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål, har Det forenede Kongerige — for det tilfælde at spørgsmålet skulle blive rejst enten af modparten eller af Domstolen — ikke desto mindre ønsket at anføre argumenter til

støtte for, at de nævnte forslag ikke havde nogen bindende virkning, da de omstændigheder fandt sted, der gav anledning til hovedsagen.

Argumentationen falder i to dele og vedrører dels begivenhedsforløbet, dels kompetencefordelingen mellem Kommissionen og Rådet.

Det forenede Kongerige har anført, at den 5. maj — dvs. dagen efter, at der var givet underretning om 1981-bekendtgørelsen — indstillede en arbejdsgruppe under ICES, at der skulle gælde en positiv samlet tilladt fangstmængde for ICES-område VI(a). På dette tidspunkt var den nævnte indstilling ikke blevet behandlet af Den rådgivende komité, som udarbejder endelige forslag på grundlag af arbejdsgruppens indstillinger. Det forenede Kongerige har herved anført, at Den rådgivende komité langt fra altid følger arbejdsgruppens indstillinger.

Den 12. juni ændrede Kommissionen sit forslag vedrørende den samlede tilladte fangstmængde for 1981, som Rådet endnu ikke havde godkendt, fra 0 til 62 500 tons, hvoraf 55 000 skulle stilles til rådighed for Fællesskabet.

Den 3. juli afgav Den rådgivende komité et endeligt videnskabeligt underbygget forslag, som i tilslutning til arbejdsgruppens indstilling af 5. maj foreslog den samlede tilladte fangstmængde forhøjet til 65 000 tons.

På grundlag af dette forslag fremsatte Kommissionen den 24. juli et nyt forslag gående ud på en samlet tilladt fangstmængde på 65 000 tons, hvoraf 55 000 tons skulle stilles til rådighed for Fællesskabet.

Det forenede Kongerige har anført, at Forbundsrepublikken Tysklands regering først den 29. juni tildelte appellanterne i hovedsagen licenser til at fiske i ICES-området VI(a).

Imidlertid var Rådet ikke nået til enighed om Kommissionens forslag på mødet den 27. juli.

Det forenede Kongerige har anført, at det ikke kan godtage, at den omstændighed, at der fra Kommissionen var blevet fremsat forslag — som endnu ikke var blevet behandlet af Rådet på det tidspunkt, da appellanterne i hovedsagen begik de pågældende overtrædelser, dvs. den 10. juli 1981 — i sig selv kunne have gjort 1981-bekendtgørelsen ugyldig i henhold til fællesskabsretten.

Det forenede Kongerige har anført, at Kommissionens forslag udelukkende fremsættes for Rådet og ikke for medlemsstaterne.

Det forenede Kongerige har endvidere anført, at selv om Rådets passivitet berettiger medlemsstaterne til at træffe passende foranstaltninger, må det ikke uden videre lægges til grund, at der foreligger en sådan passivitet, og der bør efter Det forenede Kongeriges opfattelse tilstås Rådet en passende frist, efter hvis udløb det kan tænkes fastslået, at der har foreligget passivitet. Det forenede Kongerige har i denne forbindelse anført, at den tid, der gik fra den 12. juni 1981, da Kommissionen fremsatte det første forslag, og dels frem til den 29. juni, da myndighederne i Forbundsrepublikken Tyskland udstedte licenser til at fiske, dels frem til den 10. juli, da appellanterne i hovedsagen begik overtrædelserne, ikke gav medlemsstaterne grundlag for at træffe nye foranstaltninger på området.

Det forenede Kongerige har endelig anført, at det efter modtagelsen af Kommissionens brev af 28. juli 1981 ophævede forbudet mod fiskeri i ICES-område VI (a).

Efter Det forenede Kongeriges opfattelse skal det af High Court of Justiciary forelagte spørgsmål besvares bekræftende.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har anført, at dens beslutning af 29. juni 1981 om at udstede licenser til at fiske sild i ICES-område VI (a) blev truffet på grundlag af Rådets udtalelse af 16. december 1980, hvorefter fiskeriet i medlemsstaterne ville blive udøvet under hensyntagen til den af Kommissionen

foreslåede samlede tilladte fangstmængde, samt på grundlag af Kommissionens forslag af 12. juni 1981. De pågældende licenser blev udstedt under den forudsætning, at de kunne blive tilbagekaldt når som helst, samt på betingelse af, at der blev givet underretning om størrelsen af hver enkelt fangst for at sikre, at tyske fiskere ikke skaffede sig urimelige fordele. Forbundsrepublikken Tysklands regering har herved anført, at den tyske fiskerflådes fangster androg 5 500 tons, dvs. en lavere mængde end den fangstkvota på 6 150 tons, som Kommissionen tildelte Forbundsrepublikken Tyskland ved sit forslag af 24. juli 1981.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har anført, at det i lyset af de resultatløse rådsmøder i 1981 samt under hensyn til de principper, Domstolen fastslog i den ovennævnte dom af 5. maj 1981 i sag 804/79, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige,* var så meget desto mere nødvendigt at efterleve Kommissionens forslag, navnlig forslaget af 12. juni 1981, hvori Kommissionen udtalte, at det var »nødvendigt på ny at åbne sildebankerne vest for Skotland så hurtigt som muligt«.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt 1981-bekendtgørelsen er forenelig med fællesskabsretten, har Forbundsrepublikken Tysklands regering først refereret samtlige de bestemmelser og domstolsafgørelser som efter regeringens opfattelse må lægges til grund som relevante for besvarelsen af det forelagte præjudicielle spørgsmål.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har herved navnlig anført, at det fremgår af Haag-resolutionen og af den erklæring, som Rådet afgav ved afslutningen af mødet den 30. og 31. januar 1978, at der kun vil kunne træffes nationale foranstaltninger, såfremt de er »strengt nødvendige« for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne og »der forinden er anmodet om Kommissionens indforståelse«. I henhold til den førnævnte dom af 5. maj 1981 følger dette princip af, at medlemsstaternes beføjelser er overført fra medlemsstaterne til Fællesskabet, hvilket for så vidt angår bevarelsen af fiskeressourcerne skete fuldstændigt og endeligt den 1. januar 1979.

Ifølge Forbundsrepublikken Tysklands regering var den af Det forenede Kongerige udstedte 1981-bekendtgørelse i strid med fællesskabsrettens materielle og formelle krav. Under henvisning til generaladvokat Reischl's forslag til afgørelse af 11. november 1981 i sag 269/80, *Tymen,* Sml. 1981, s. 3095, har regeringen anført, at det som følge af den betydning Domstolen tillægger den fuldstændige og endelige kompetenceoverførsel til Fællesskabet må anses for bydende nødvendigt, at *begge* former for krav overholdes (regeringens fremhævelse).

For så vidt angår overholdelsen af de materielle betingelser, har Forbundsrepublikken Tysklands regering anført, at det ubetingede forbud mod fiskeri, der blev forlænget ved 1981-bekendtgørelsen, ikke længere var begrundet, for så vidt som et i lyset af de videnskabelige data, der forelå ved begyndelsen af året, ikke længere var »strengt nødvendigt« for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, jfr. Rådets erklæringer af 30. og 31. januar 1978.

På grundlag af det anførte har regeringen for det første gjort gældende, at selv om Kommissionen for årene 1979, 1980 og 1981 foreslog Rådet at fastholde den samlede tilladte fangstmængde for sild i ICES-område VI(a) på nul, havde sagkyndige inden for de første måneder af 1981 konstateret, at sildebestandene i det nævnte område var vokset væsentligt over det niveau, der i tidligere henstillinger fra ICES var angivet som en forudsætning for genoptagelsen af fiskeriet. Eftersom der således ikke forelå et

bevaringsbehov, burde Det forenede Kongeriges regering efter forbundsregeringens opfattelse have »handlet i den fælles interesse« og herved have taget hensyn til målet med den fælles fiskeripolitik, som ikke alene sigter mod at opretholde bestemte fiskebestande, men også at anvende de eksisterende ressourcer så rationelt som muligt og herved tilgodese alle fiskere i Fællesskabet.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har for det andet anført, at den rent formelle begrundelse, som Det forenede Kongerige har givet, nemlig at Kommissionen adskillige år før havde godkendt lignende foranstaltninger som 1981-bekendtgørelsen, beviser, at Det forenede Kongerige ikke har taget hensyn til, at de materielle betingelser for bevaringsforanstaltninger nødvendigvis ændrer sig med tiden og derfor skal underkastes en indgående nyvurdering — mindst en gang om året — i lyset af de senest foreliggende videnskabelige data. Efter forbundsregeringens opfattelse forvaltes fiskeripolitikken i øvrigt på grundlag af 1-årige perioder.

Efter Forbundsrepublikken Tysklands opfattelse taler det ikke på nogen måde imod det anførte, at Rådet ved afslutningen af mødet den 16. december 1980 dels fastslog, at medlemsstaterne, for så vidt angik 1981, ville tage hensyn til Kommissionens forslag vedrørende samlede tilladte fangstmængder af 18. november og 16. december 1980, dels i dets erklæring af 27. marts 1981 fastslog, at medlemsstaterne med henblik på at undgå alvorlige forstyrrelser, agtede at træffe de samme bevarende foranstaltninger som dem, de havde truffet de foregående år. Ifølge forbundsregeringen kunne de nævnte erklæringer ikke fritage medlemsstaterne for deres pligt til ikke at genindføre de tidligere foranstaltninger, førend de havde gjort sig bekendt med de nyeste videnskabelige data samt taget hensyn til de forslag, som Kommissionen på dette grundlag havde udfærdiget.

For så vidt angår de formelle krav, har Forbundsrepublikken Tysklands regering anført, at 1981-bekendtgørelsen blev udstedt i strid med påbudet om forudgående underretning samt indhentelse af godkendelse, forinden en foranstaltning sættes i kraft.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har under henvisning til præmis 27 i den førnævnte dom af 5. maj 1981 i sag 804/79 anført, at såfremt den i Haagresolutionens bilag VI påbudte konsultation »i samtlige procedurens faser« ikke finder sted, er dette tilstrækkeligt til at anse den nationale foranstaltning for »ulovlig«.

Forbundsregeringen har anført, at pligten til at konsultere Kommissionen forinden iværksættelsen af nationale foranstaltninger er ubetinget, og at dette følger af, at beføjelserne er overgået til Fællesskabet, samt er udtryk for Kommissionens tilsynspligt i henhold til traktatens artikel 155. Det er i dette øjemed, at der skal gives Kommissionen mulighed »for at underkaste de påtænkte foranstaltninger en passende undersøgelse« (dom af 16. 12. 1981 i sag 269/80, *Tymen,* Sml. 1981, s. 3079, jfr. s. 3093, præmis 13) samt »at efterprøve de mange omstændigheder, som de påtænkte foranstaltninger indebar« (dom af 5. 5. i den ovenfor nævnte sag 804/79, præmis 35).

Ifølge Forbundsrepublikken Tysklands regering fremgår det klart af det anførte, at dersom en medlemsstat vedtager en national foranstaltning til bevarelse af fiskeressourcerne på en sådan måde, at den stiller Kommissionen over for en *fuldbyrdet kendsgerning,* foreligger der inkompetence samt en væsentlig formel mangel, jfr. traktatens artikel 173, således som denne er blevet fortolket af Domstolen, navnlig i dom af 29. oktober

1980 i de forenede sager 209-215 og 218/78 *(H. van Landewyck,* Sml. 1980, s. 3125, jfr. præmis 47).

I tilknytning til dette argument har Forbundsrepublikken Tysklands regering endvidere anført, at Domstolen i fire domme af 11. december 1973 (sagerne 120/73 *Lorenz,* Sml. 1973, s. 1471; 12/73 *Markmann,* Sml. 1973, s. 1495; 122/73 *Nordsee, Deutsche Hochseefischerei,* Sml. 1973, s. 1511; 141/73 *Fritz Lohrey,* Sml. 1973, s. 1527) har fastslået det princip, at tilsidesættelse af pligten til at give underretning om støtteforanstaltninger, jfr. traktatens artikel 93, stk. 3, giver de retsundergivne rettigheder, som det påhviler de nationale domstole at værne. Med støtte i dette princip, som finder anvendelse på den foreliggende sag, kan appellanterne i hovedsagen efter forbundsregeringens opfattelse gøre gældende, at de ikke er omfattet af 1981-bekendtgørelsen.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har anført, at selv om det ikke kan anses for tilstrækkeligt til at gøre 1981-bekendtgørelsen »ugyldig«, at der ikke er givet forudgående underretning herom, medfører den manglende forudgående godkendelse fra Kommissionen nødvendigvis en sådan ugyldighed.

Til støtte for denne opfattelse har forbundsrepublikkens regering henvist til Kommissionens indlæg i den førnævnte sag 804/79, hvorefter medlemsstaterne ikke under nogen omstændigheder kan træffe andre foranstaltninger, end dem Kommissionen har foreslået eller godkendt (dom af 5. 5. 1981, Sml. 1981, s. 1057). Forbundsregeringen har for det andet henvist til dom af 16. december 1981 i sag 269/80, *Tymen,* Sml. 1981, s. 3079, hvorunder Domstolen fastslog, at en national bevaringsforanstaltning som i det væsentlige havde samme indhold som Kommissionens forslag, men var blevet vedtaget uden dennes godkendelse, var i strid med fællesskabsretten. Det fremgår af den nævnte dom, at der ikke på grundlag af en sådan national foranstaltning kunne ske domfældelse under en straffesag.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har gjort gældende, at spørgsmålet om den manglende overholdelse af konsultationspligten bliver uden betydning, dersom Kommissionen efterfølgende giver godkendelse, er irrelevant, eftersom dette argument er blevet afvist af domstolen, jfr. præmis 37 i den førnævnte dom af 5. maj 1981, samt fordi Det forenede Kongeriges regering under alle omstændigheder ikke opnåede nogen godkendelse.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har som det sidste punkt i sit indlæg anført, at selv om udstedelsen af 1981-bekendtgørelsen ikke var i strid med fællesskabsretten, var det utvivlsomt i strid med denne, at bekendtgørelsen blev opretholdt efter Kommissionens forslag af 12. juni 1981, og at den blev anvendt efter den 10. juli 1981.

Ifølge forbundsregeringen følger det af den betydning, der tilkommer Kommissionens forslag, når Rådet forholder sig passivt, at det var uretmæssigt at opretholde 1981-bekendtgørelsen. Retsvirkningen af et kommissionsforslag påvirkes ikke af, at det drøftes i Rådet, eller at Rådet ikke når til enighed.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har i så henseende anført, at Kommissionens forslag af 12. juni 1981, som udtrykkeligt var begrundet med, at det var nødvendigt snarest at give adgang til sildefiskeri i ICES-område VI(a) på ny, og som byggede på indstillingerne fra Herring Working Group under ICES, fortsat var et udgangspunkt, som medlemsstaterne skulle lægge til grund i overensstemmelse med traktatens artikel 5 med henblik på en samordnet fællesskabspolitik, som krævede, om ikke annullation af 1981-bekendtgørelsen, så i det mindste at den ikke blev anvendt.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har foreslået, at det af High Court of Justiciary forelagte spørgsmål besvares således:

»En national bevaringsforanstaltning, som i henhold til de foreliggende videnskabelige oplysninger er objektivt unødvendig, og som er blevet gennemført af en medlemsstat uden forudgående konsultation af Kommissionen og uden dennes godkendelse, er uforenelig med fællesskabsretten, selv om den erstatter en i det væsentlige enslydende bevaringsforanstaltning, som blev vedtaget på et tidligere tidspunkt i overensstemmelse med fællesskabsretten. Opretholdelsen af en national bevaringsforanstaltning, som er blevet godkendt af Kommissionen for adskillige år siden, bliver under alle omstændigheder i strid med fællesskabsretten fra det tidspunkt, da foranstaltningen ikke længere er objektivt nødvendig i henhold til de foreliggende videnskabelige oplysninger, samt når Kommissionen i lyset af disse oplysninger har forelagt et forslag, som de nationale bevaringsforanstaltninger strider mod.«

Såfremt det for Domstolen forelagte spørgsmål, modsat den ovenfor anførte opfattelse, besvares bekræftende, har Forbundsrepublikken Tysklands regering anmodet om, at besvarelsen i overensstemmelse med Domstolens praksis indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige med henblik på en bedømmelse på grundlag af fællesskabsretten. Efter regeringens opfattelse er det derfor nødvendigt at anføre det i fællesskabsretten anerkendte princip, hvorefter skyld er en forudsætning for domfældelse under en straffesag, samt at en uundgåelig retsvildfarelse udelukker skyld. Efter forbundregeringens opfattelse er det sidstnævnte princip relevant under hovedsagen, eftersom Mehlich og Gewiese handlede på grundlag af de licenser, som forbundsmyndighederne havde udstedt til dem den 29. juni 1981 på grundlag af Kommissionens forslag af 12. juni 1981.

Såfremt det spørgsmål, som High Court of Justiciary har forelagt Domstolen, skal besvares bekræftende, har Forbundsrepublikken Tysklands regering foreslået, at der til besvarelsen gøres følgende tilføjelse:

»Såfremt en person, som under en straffesag tiltales for at have overtrådt den nævnte nationale bevaringsforanstaltning, oplyses at have handlet under omstændigheder, der gjorde en retsvildfarelse uundgåelig, betragtes denne omstændighed som en ansvarsfritagelsesgrund.«

Kommissionen har indledningsvis beskrevet de relevante bestemmelser under hovedsagen og har derefter anført, at det af High Court of Justiciary forelagte præjudicielle spørgsmål i det væsentlige drejer sig om, hvorvidt en national bevaringsforanstaltning er i overensstemmelse med fællesskabsretten, dersom den uden væsentlige ændringer blot viderefører en tidligere foranstaltning, men ikke udtrykkeligt er blevet godkendt af Kommissionen.

Kommissionen har anført, at det nævnte spørgsmål bygger på to rigtige forudsætninger, nemlig for det første at 1978-bekendtgørelsen blev udstedt og opretholdt i overensstemmelse med fællesskabsretten indtil 1. maj 1981, eftersom den nævnte bekendtgørelse var i overensstemmelse med de retningslinjer, Rådet vedtog på mødet i marts 1981, og for det andet at 1981-bekendtgørelsen ikke havde anden virkning end at genindføre 1978-bekendtgørelsen.

Kommissionen har henvist til dom af 4. oktober 1979 i sag 141/78, *Den franske Republik* mod *Det forenede Kongerige*, Sml. 1979, s. 2923, dom af 10. juli 1980 i sag 32/79, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige*, Sml. 1980, s. 2403, samt til den førnævnte dom af 5. maj 1981 i sag 804/79 og har anført, at pligten til forudgående konsultation ikke finder anvendelse i forbindelse med

genindførelse af en eksisterende foranstaltning uden væsentlige ændringer. Efter Kommissionens opfattelse har Det forenede Kongerige i det pågældende tilfælde ikke på nogen måde tilsidesat den generelle samarbejdsforpligtelse, der hjemles i traktatens artikel 5, eller undladt at tage hensyn til Kommissionens tilsynspligt.

I henhold til Haag-resolutionens bilag VI medlemsstaterne ganske vist inden vedtagelsen af nationale bevaringsforanstaltninger søge at indhente Kommissionens godkendelse og herunder konsultere den »i samtlige faser af disse procedurer«, men efter Kommissionens opfattelse følger det såvel af resolutionens mål som af dens ordlyd, at den må fortolkes således, at den omhandler nye foranstaltninger og ikke genindførelsen af eksisterende foranstaltninger.

Denne fortolkning bekræftes ifølge Kommissionen af indholdet af de »midlertidige foranstaltninger«, der blev vedtaget ved Rådets afgørelser af 19. december 1978 og senere. For så vidt angår tekniske foranstaltninger til bevaring og overvågning af fiskeressourcerne, fremgår det af de nævnte afgørelser, at medlemsstaterne skal anvende de *samme foranstaltninger*, som de anvendte den 3. november 1978, såvel som andre *foranstaltninger* (fremhævet af Kommissionen), som blev vedtaget i overensstemmelse med de i Haag-resolutionens bilag VI fastsatte fremgangsmåder og betingelser. Ifølge Kommissionen indeholder de nævnte afgørelser en klar sondring mellem eksisterende foranstaltninger og nye foranstaltninger; kun de sidstnævnte omfattes af proceduren med forudgående konsultation.

Denne fortolkning bekræftes ifølge Kommissionen tillige af medlemsstaternes og Kommissionens faste praksis i forbindelse med konsultationer vedrørende nationale bevaringsforanstaltninger, idet medlemsstaterne på den ene side ikke søger at indhente Kommissionens godkendelse af forskrifter, som alene genindfører eksisterende foranstaltninger uændret, og Kommissionen på den anden side ikke kræver gennemført en procedure med forudgående konsultation og godkendelse, medmindre det med bestemmelsen tilsigtes at forlænge en eksisterende tidsbegrænset foranstaltning, eftersom forlængelsen i så fald ville være ensbetydende med en ny foranstaltning, der kræver Kommissionens godkendelse.

Kommissionen har endvidere anført, at den i henhold til de beføjelser, der tilkommer den i medfør af traktatens artikel 155, forebeholder sig retten til at kræve, at eksisterende nationale foranstaltninger ophæves eller ændres, såfremt de ikke længere harmonerer med, hvad der er fornødent af bevaringshensyn, og at den faktisk gjorde dette ved skrivelse af 28. juli 1981 til Det forenede Kongerige.

Under henvisning til præmis 46 i den ovenfor anførte dom af 10. juli 1980 i sag 32/79 har Kommissionen imidlertid anført, at en medlemsstat, der undlader at give passende forhåndsunderretning om en genindført foranstaltning, bærer ansvaret, dersom det viser sig, at den nye retsakt indebærer en væsentlig ændring af eksisterende foranstaltninger. Er dette tilfældet, kan det ikke antages, at den rigtige fremgangsmåde er blevet fulgt, og den nye foranstaltning kan ikke anses for gyldigt iværksat.

Kommissionen foreslår, at Domstolen besvarer det af High Court of Justiciary forelagte spørgsmål således:

»Såfremt en medlemsstat efter 1. januar 1979 uden forudgående konsultation af Kommissionen iværksætter en national bevaringsforanstaltning, der uden materielle ændringer genindfører en foranstaltning, som første gang blev indført og anvendt i overensstemmelse med fællesskabsretten, er den således genindførte og på ny anvendte foranstaltning i overensstemmelse med fællesskabsretten.«

III — Kommissionens svar på de af Domstolen stillede spørgsmål

Som svar på tre spørgsmål fra Domstolen har Kommissionen anført følgende:

1. De på side 8 i Kommissionens skriftlige indlæg omhandlede »midlertidige foranstaltninger« er de foranstaltninger, som Rådet vedtog i tidsrummet 1979-1982 i mangel af de fornødne fællesskabsbestemmelser vedrørende bevaring af fiskeressourcerne i de havområder, der er undergivet medlemsstaternes jurisdiktion. Midlertidige foranstaltninger blev vedtaget den første gang den 19. december 1978 for et begrænset tidsrum. Disse foranstaltninger blev senere forlænget med mellemrum (jfr. sag 804/79, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige*, Sml. 1981, s. 1045, jfr. side 1068, præmis 4). Imidlertid gjaldt der ingen »afgørelser« af dette indhold i den periode, der er relevant under nærværende sag, dvs. maj-juli 1981 (jfr. afsnit 7 i Kommissionens skriftlige indlæg samt besvarelsen af spørgsmål 2 nedenfor).

2. De af Rådet fremsatte erklæringer under møderne den 16. december 1980 og den 27. marts 1981 blev optaget i mødeprotokollen, men blev ikke gjort til genstand for formelle beslutninger.

3. De omtvistede britiske bestemmelser, som trådte i kraft den 1. maj 1981, blev ophævet med virkning fra den 11. august 1981.

VI — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 1. december 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af Colin Scott Mackenzie og af Det forenede Kongerige ved Peter Fraser Q. C., M. P., W. H. Godwin og A. C. Normand, af Forbundsrepublikken Tyskland regering ved Martin Seidel, Rudolf Illing og Jochim Sedemund og af Kommissionen for de europæiske Fællesskaber ved Richard Wainwright.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. december 1983.

Præmisser

1 Ved kendelse af 1. februar 1983 har Skotlands High Court of Justiciary i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af fællesskabsrettens bestemmelser om bevarelse af fiskeressourcerne.

2 Spørgsmålet er blevet forelagt som led i en sag mellem to tyske fiskere og de britiske myndigheder, som den 10. juli 1981 beslaglagde fiskernes fangster af sild, der i strid med de gældende britiske bestemmelser var fisket inden for

det område vest for Skotland, der af Det internationale Havundersøgelsesråd betegnes som område VI (a) (i det følgende betegnet som »ICES-område VI (a)«).

3 De nationale bestemmelser, i henhold til hvilke de to tyske fiskere blev dømt, var West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order 1981 (S.I. 1981/585) (herefter betegnet »1981-bekendtgørelsen«), som trådte i kraft den 1. maj 1981. På det under sagen relevante tidspunkt gjaldt tillige North Coast (Prohibition of Herring Fishing) Regulations (Northern Ireland) 1981 (S.I. 1981/100), der var trådt i kraft den 27. april 1981, og som omfattede et tilgrænsende havområde. De nævnte to bekendtgørelser betegnes i det følgende som »1981-bekendtgørelserne«. I henhold til forelæggelseskendelsen genindførte de to bekendtgørelser uden væsentlige ændringer West Coast Herring (Prohibition af Fishing) Order af 3. juli 1978 (S.I. 1978/930) alene i det øjemed at berigtige en tilblivelsesmangel, som gjorde den sidstnævnte bekendtgørelse delvis ugyldig, eftersom den omfattede et lille havområde, der — uden at det har betydning for nærværende sag — var omfattet af en lov gældende for Nordirland.

4 Efter at fiskerne ved retten for Grampian Highlands and Islands, Stornoway, var blevet dømt for en overtrædelse af 1981-bekendtgørelsen, appellerede de til den skotske High Court of Justiciary, idet de gjorde gældende, at bekendtgørelsen ikke var i overensstemmelse med fællesskabsretten. Den nationale ret har anmodet Domstolen om en besvarelse af følgende spørgsmål:

»Såfremt en medlemsstat efter 1. januar 1979 uden materielle ændringer har genindført en national bevaringsforanstaltning, som første gang blev indført og anvendt i overensstemmelse med fællesskabsretten, kan det da antages, at den således genindførte og på ny anvendte foranstaltning er i overensstemmelse med fællesskabsretten, når Kommissionen denne gang ikke udtrykkeligt har godkendt den?«

5 Det bemærkes, at i henhold til artikel 102 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne (EFT særudgave af 27. 3. 1972) har Rådet siden den 1. januar 1979 været enekompetent til, på forslag af Kommissionen, at træffe foranstaltninger til beskyttelse af havets biologiske ressourcer.

6 De retsregler, der finder anvendelse under hovedsagen, skal bedømmes i lyset af den situation, der var opstået som følge af, at Rådet ikke for 1981 havde gennemført de i tiltrædelsesaktens artikel 102 omhandlede bevaringsforanstaltninger.

7 Det bemærkes, at uanset at medlemsstaterne, som fastslået af Domstolen i dom af 5. maj 1981 (sag 804/79, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige*, Sml. 1981, s. 1045) i tilfælde af Rådets passivitet kan gennemføre foreløbige bevaringsforanstaltninger, skal de inden for rammerne af den tilsynspligt, som i henhold til traktatens artikel 155 påhviler Kommissionen, overholde de formelle og materielle betingelser, som Rådet fastsatte i bilag VI til Haagresolutionen af 3. november 1976, og som blev bekræftet ved Rådets erklæring af 31. januar 1978.

8 Det fremgår af den anførte resolution i forening med den ligeledes nævnte erklæring, at medlemsstaterne, for så vidt angår de formelle betingelser, ikke må gennemføre nationale bevaringsforanstaltninger, uden at der forinden loyalt er søgt godkendelse fra Kommissionen, som skal konsulteres på alle stadier af proceduren.

9 Det er ubestridt, at Kommissionen først den 4. maj 1981 modtog underretning om 1981-bekendtgørelsen, der trådte i kraft den 1. maj 1981, og at den nævnte betingelse følgelig ikke blev opfyldt.

10 Det fremgår således, at den nationale ret anmoder Domstolen om at fastslå, om forpligtelsen til at konsultere Kommissionen og søge dennes godkendelse, førend nationale bevaringsforanstaltninger gennemføres, er absolut og følgelig omfatter enhver national foranstaltning, herunder at der uden væsentlige ændringer genindføres foranstaltninger, som i sin tid blev godkendt af Kommissionen.

11 Den bindende virkning af de formelle bestemmelser, der er fastsat i førnævnte resolution og erklæring, skal bedømmes i lyset af de af Fællesskabet forfulgte mål.

12 Det bemærkes herved, at de pågældende formelle bestemmelser har til formål at sikre overholdelsen af de materielle betingelser, som Rådet fastsatte i de nævnte aktstykker, og som er bindende for medlemsstaterne i en situation, der er kendetegnet ved manglende gennemførelse af en fælles politik vedrørende bevarelsen af fiskeressourcerne.

13 Som fastslået af Domstolen i den førnævnte dom af 5. maj 1981 (sag 804/79, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige)* indebærer de krav, som er forbundet med Fællesskabets beskyttelse af den fælles interesse og af dets egne beføjelsers ukrænkelighed, en forpligtelse for medlemsstaterne til ikke at indføre nationale bevaringsforanstaltninger uden hensyn til de indvendinger, forbehold eller betingelser, som måtte være kommet til udtryk fra Kommissionens side.

14 På den anden side følger det af det anførte, at Kommissionen ikke på ny skal konsulteres i forbindelse med en genindførelse uden væsentlige ændringer af en national foranstaltning til bevarelse af fiskeressourcerne, som tidligere er blevet indført i overensstemmelse med de i fællesskabsretten fastsatte formelle og materielle betingelser. Dog er det fortsat påkrævet, at der sker underretning om nye nationale foranstaltninger, således at Kommissionen kan holde sig nøje underrettet om den gældende lovgivning i de forskellige medlemsstater.

15 Det bemærkes, at Rådet i sin erklæring af 27. marts 1981, der blev optaget som bilag til mødeprotokollen, anførte, at medlemsstaterne med henblik på at undgå alvorlige forstyrrelser agtede at træffe de samme bevarende foranstaltninger for 1981 som dem, de havde truffet de foregående år.

16 Ved forordning nr. 754/80 af 26. marts 1980 (EFT L 84, 1980, s. 36) fastsatte Rådet for 1980 den samlede tilladte fangstmængde for sild i ICES-område VI (a) til nul; den 18. november og den 16. december 1980 stillede Kommissionen forslag om, at den samlede tilladte fangstmængde for sild i samme område skulle være nul i 1981.

17 Først efter at 1981-bekendtgørelserne var trådt i kraft, ændrede Kommissionen den 12. juni og den 24. juni 1981 sine oprindelige forslag — som endnu ikke var blevet vedtaget af Rådet — om en samlet tilladt fangstmængde på nul for det pågældende år, og den 27. juli 1981 underrettede den medlemsstaterne om, at dens seneste forslag om en samlet tilladt fangstmængde på 65 000 tons sild måtte betragtes som bindende for medlemsstaterne (EFT C 224, 1981, s. 1).

18 Forbundsrepublikken Tysklands regering har anført, at der kan opstå en situation, som bevirker, at en national bevaringsforanstaltning, der tidligere er vedtaget i overensstemmelse med fællesskabsretten, ikke kan opretholdes uden væsentlige ændringer, nemlig dersom de relevante foreliggende viden-

skabelige oplysninger viser en sådan udvikling, at de tidligere beskyttelsesforanstaltninger ikke længere er strengt nødvendige til forvaltning og bevarelse af fiskeressourcerne. Det påhviler derfor de nationale myndigheder at tage initiativet til at ændre deres retsregler — i overensstemmelse med de ovenfor nævnte formelle og materielle betingelser — således at de passer til den nye situation.

19 Dette argument kan ikke tages til følge, eftersom det ikke tager hensyn til, at beføjelsen til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af havets biologiske ressourcer siden den 1. januar 1979 tilkommer Fællesskabet. Det tilkommer følgelig udelukkende Fællesskabets organer at fastslå, om de tidligere beskyttelsesforanstaltninger ikke længere er hensigtsmæssige i lyset af det senest foreliggende videnskabelige materiale, samt at gennemføre de foranstaltninger, som under disse omstændigheder måtte være nødvendige.

20 Det følger af det anførte, at den nationale rets spørgsmål skal besvares således, at Kommissionen ikke på ny skal konsulteres i forbindelse med en genindførelse uden materielle ændringer af en national foranstaltning til bevarelse af fiskeressourcerne, som tidligere er blevet indført i overensstemmelse med de i fællesskabsretten fastsatte formelle og materielle betingelser.

Sagens omkostninger

21 De udgifter, der er afholdt af Det forenede Kongerige og af den offentlige anklager i Stornoway, af Forbundsrepublikken Tysklands regering samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Skotlands High Court of Justiciary ved kendelse af 1. februar 1983, for ret:

I forbindelse med en genindførelse uden materielle ændringer af en national foranstaltning til bevarelse af fiskebestanden, som tidligere er blevet indført i overensstemmelse med de i fællesskabsretten fastsatte formelle og materielle betingelser, skal Kommissionen ikke på ny konsulteres.

	Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Kakouris

Afsagt i offentlig retsmøde i Luxembourg den 14. februar 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 15. DECEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

Den 10. juli 1981 blev kaptajnerne på to tyske fiskefartøjer »Hannover« og »Kiel«, antruffet under sildefiskeri ud for den skotske vestkyst. De blev anholdt og tiltalt for overtrædelse af bekendtgørelsen West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order 1981, som var blevet udstedt i henhold til Sea Fish (Conservation) Act 1967 (som ændret), og som forbød fiskeri inden for det område, hvor fartøjerne blev antruffet. Efter en retssag blev kaptajnerne den 13. juli 1981 kendt skyldige og fik tildelt en advarsel, og deres fangst blev konfiskeret. De appellerede til High Court of Justiciary under anbringende af, at den pågældende bekendtgørelse var i strid med fællesskabsretten. I medfør af EØF-traktatens artikel 177 har denne ret forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgs-

1 — Oversat fra engelsk.